

Sygn. akt VI P 725/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: SSR Monika Roslan - Karasińska

Protokolant: Aneta Niedziałek

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2013 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa J. S.

przeciwko Skarb Państwa – Jednostka Wojskowa Nr (...) w W. - (...)

o nagrodę jubileuszową

orzeka

1. oddala powództwo;

2. zasądza od powódki J. S. na rzecz pozwanego Skarb Państwa – Jednostka Wojskowa Nr (...) w W. - (...) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego kwotę 60,00 zł (sześćdziesiąt złotych 00/100).

UZASADNIENIE

J. S. w dniu 20 grudnia 2011 roku wniosła pozew przeciwko(...)z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 7 247,60 zł tytułem nagrody jubileuszowej wraz z ustawowymi odsetkami poczynszy od dnia października 2010 roku do dnia zapłaty. Powódka wniosła także o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż pracowała do dnia 30 września 2010 roku w pozwanym zakładzie pracy nieprzerwanie przez 39 lat i 4 miesiące. Powódka podniosła, że nabywając uprawnienia emerytalne od czerwca 2008 roku, po uprzednich uzgodnieniach z Komendantem płk mgr inż. M. K., z dniem 1 czerwca 2008 roku rozwiązała stosunek pracy, otrzymała odprawę emerytalną i nawiązała go dnia 2 czerwca 2008 roku w niepełnym wymiarze czasu pracy, zawierając umowę o pracę na czas określony do dnia 21 grudnia 2010 roku, by móc jednocześnie korzystać z emerytury i pracować. Powódka stwierdziła, że jednocześnie wniosła o wypłatę nagrody jubileuszowej za 40 lat pracy, albowiem mając staż pracy 39 lat i 4 miesiące nabyła do niej prawo na podstawie treści punktu 7 Załącznika Numer 4 do Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla Pracowników Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Sfery Budżetowej z dnia 8 czerwca 1998 roku. Powódka wskazała, że przepis ten stanowi, że w razie ustania stosunku pracy w związku z przejściem pracownika na emeryturę, pracownikowi, któremu do nabycia prawa do nagrody jubileuszowej brakuje mniej niż 12 miesięcy licząc od dnia rozwiązania stosunku pracy, nagrodę tę wypłaca się w dniu rozwiązania stosunku pracy. Powódka wskazała, że gratyfikacja jubileuszowa za 40 lat pracy wynosi 4-krotność ostatnio pobieranego wynagrodzenia, co w przypadku powódki stanowi kwotę 7 247,60 złotych brutto. Powódce w dniu rozwiązania stosunku pracy 30 września 2010 roku brakowało do nabycia prawa do nagrody za 40 lat pracy ośmiu miesięcy, a więc mniej niż 12 miesięcy,

(pozew z dnia 20 grudnia 2011 roku – k. 1-3).

W odpowiedzi na pozew Skarb Państwa – Jednostka Wojskowa Nr (...) – (...) w W. (następca prawny Jednostki Wojskowej Nr (...)) - wniesionej w dniu 11 stycznia 2011 roku pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów postępowania, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(odpowiedź na pozew z dnia 5 stycznia 2012 r. – k. 13-15).

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany podniósł, iż w chwili przejścia na emeryturę, to jest w dniu 1 czerwca 2008 roku, powódka nie spełniała jednej z przesłanek niezbędnych do uzyskania nagrody jubileuszowej należnej po upływie 40 lat pracy, to jest odpowiednio długiego stażu pracy. Następnie powódka zawarła kolejną umowę o pracę z tym samym pracodawcą, która to umowa została rozwiązana za porozumieniem stron z dniem 30 września 2010 roku. Pozwany wskazał, że we wniosku z dnia 25 sierpnia 2010 roku powódka nie poinformowała go, że pobiera świadczenie emerytalne.

Na rozprawie w dniu 1 marca 2012 roku powódka zmodyfikowała swoje roszczenie, żądając ostatecznie zasądzenia kwoty 7 614,52 złotych tytułem nagrody jubileuszowej wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 października 2010 roku, tj. dnia następnego po rozwiązaniu stosunku pracy do dnia zapłaty.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka J. S. była zatrudniona w pozwanej Jednostce Wojskowej (...) w W. – (...) (następcy prawnego Jednostki Wojskowej nr (...) znajdującej się przy ulicy (...) w W. (...)) do dnia 30 września 2010 roku. Powódka początkowo była zatrudniona od 01 czerwca 1971 r. do 01 czerwca 2008 r. w Jednostce Wojskowej Nr (...) (z dniem 01 stycznia 1997 r. nastąpiło przejście przez Jednostkę Wojskową Nr (...) na podstawie art. 23 z indeksem 1 k.p.) w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku robotnika magazynowego, dyżurnej biura przepustek, referenta ds. osobowych, starszego referenta ds. osobowych, starszego referenta ds. administracyjnych, samodzielnego referenta (k. 15 – świadectwo pracy z dnia 02 czerwca 2008 r. - część C akt osobowych).

W czerwcu 2008 roku powódka nabyła uprawnienia emerytalne. W dniu 1 czerwca 2008 roku powódka rozwiązała stosunek pracy na mocy porozumienia stron w trybie art. 30 par. 1 pkt 1 k.p. w związku z przejściem na wcześniejszą emeryturę i otrzymała odprawę emerytalną oraz odprawę pieniężną w wysokości 6 miesięcznego wynagrodzenia zgodnie z art. 48 Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy (rozkaz dzienny Dowódcy (...) płk mgr inż. M. K. – k. 19 część C akt osobowych powódki). Staż pracy powódki w chwili rozwiązania stosunku pracy na dzień 1 czerwca 2008 r. wynosił 37 lat i 1 dzień. Powódka nawiązała z pozwanym ponownie stosunek pracy, od dnia 2 czerwca 2008 roku, zawierając umowę o czas określony do dnia 31 grudnia 2010 roku, w niepełnym wymiarze czasu tj. na 0,5 etatu w okresie od 2 czerwca 2008 r. do 31 lipca 2009 r. i 0,6 etatu w okresie od 01 sierpnia 2009 r. do 30 września 2010 r., na stanowisku samodzielnego referenta pracy W ramach tego stosunku pracy, powódka jednocześnie pracowała i pobierała świadczenie emerytalne. Powódka uzyskiwała wynagrodzenie w wysokości 1 811,90 zł brutto. Pismem z dnia 25 sierpnia 2010 roku powódka rozwiązała umowę o pracę w dacie 30 września 2010 roku rezygnując definitywnie z zatrudnienia i przechodząc na emeryturę. Stosunek pracy rozwiązał się z dniem 30 września 2010 r. na mocy porozumienia stron, tj. w trybie art. 30 par. 1 pkt 1 k.p. (świadectwo pracy z dnia 30 września 2010 r. część C akt osobowych). Średnie miesięczne wynagrodzenie powódki za ostatnie trzy miesiące zatrudnienia wynosiło 1.903,63 złote brutto (k. 18 – zaświadczenie o wynagrodzeniu).

W dniu 30 września 2010 r. staż pracy powódki wynosił 39 lat i 4 miesiące, do 40 lat pracy brakowało powódce 8 miesięcy.

Okoliczności bezsporne

Zakład, w którym pracowała powódka, objęty był Ponadzakładowym Układem Zbiorowym Pracy dla Pracowników Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Sfery Budżetowej z dnia 8 czerwca 1998 roku. Załącznik numer 4 do tego układu określał zasady ustalania okresów pracy do nagrody jubileuszowej oraz zasad jej wypłacania. W punkcie 7 stanowił on, że w razie ustania stosunku pracy w związku z przejściem pracownika na rentę z tytułu niezdolności do pracy lub emeryturę pracownikowi, któremu do nabycia prawa do nagrody jubileuszowej brakuje mniej niż 12 miesięcy, licząc od dnia rozwiązania stosunku pracy, nagrodę tę wypłaca się w dniu rozwiązania stosunku pracy. Zgodnie z punktem 5, wypłata nagrody jubileuszowej powinna nastąpić niezwłocznie po nabyciu przez pracownika prawa do tej nagrody.

Dowód: zasady ustalania okresów pracy do nagrody jubileuszowej oraz zasady jej wypłacania – załącznik numer 4 do Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla Pracowników Wojskowych Jednostek organizacyjnych sfery budżetowej – k4, Ponadzakładowy Układ Zbiorowy Pracy dla Pracowników Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Sfery Budżetowej k. 35 – 102, zeznania powódki k. 127-128, k. 165 – 166.

Pismem z dnia 20 kwietnia 2010 r. (skierowanym do T. M. – radcy prawnego) oraz pismem z dnia 25 sierpnia 2010 roku (skierowanym do Dowódcy Jednostki Wojskowej Nr (...)) powódka wniosła o rozwiązanie stosunku pracy za porozumieniem stron oraz o wypłatę nagrody jubileuszowej. Na wniosku przełożony powódki – M. K., Dowódca Jednostki Wojskowej (...) – umieścił adnotację „zgoda”, którą parafował. Na wniosku z dnia 20 kwietnia 2010 r. radca prawny T. M. zrobił adnotację: „nie wnoszę uwag do wniosku, istnieją prawne przesłanki do jego uwzględnienia”. M. K. w rozmowach z powódką potwierdzał, że wyraził zgodę na wypłatę powódce nagrody jubileuszowej i wyrażał zdziwienie faktem, że nagroda nie została jeszcze wypłacona.

Dowód: pismo z dnia 25 sierpnia 2010 roku k. 7, pismo z dnia 20 kwietnia 2010 r. – k. 8 zeznania powódki k. 127-128

Na podstawie wniosku powódki z dnia 20 kwietnia 2010 r. dowódca pozwanej jednostki polecił wypłacenie powódce nagrody jubileuszowej, ale kontrola zarządcza i kolejna opinia były negatywne, w związku z czym powódce nie została wypłacona nagroda jubileuszowa (zeznania reprezentującego pozwaną jednostkę wojskową dowódcy M. K. – k. 164). W związku z tym, że powódka była już na emeryturze, to drugi raz nie mogła przejść na emeryturę i taka była opinia radcy prawnego. Radca prawny sporządzający drugą opinię, motywowował zmianę decyzji tylko tym, że został wprowadzony w błąd. Rozwiązanie pierwszego stosunku pracy nastąpiło na wniosek powódki w związku z osiągnięciem wieku emerytalnego (zeznania reprezentującego pozwaną jednostkę wojskową dowódcy M. K. – k. 164).

W dniu 30 listopada 2011 roku reprezentująca powódkę kancelaria prawna wysłała Komendantowi (...) przesądowe wezwanie do zapłaty, w którym wezwała adresata do dobrowolnej zapłaty kwoty 8 363,90 zł tytułem nagrody jubileuszowej wraz z ustawowymi odsetkami.

Dowód: przesądowe wezwanie do zapłaty k. 6

Sąd przyznał moc dowodową wszystkim dowodom z dokumentów zgromadzonym w niniejszej sprawie, uznając, że stanowią one pełnowartościowy materiał dowodowy. Ich wiarygodność i autentyczność nie była bowiem przez strony procesu kwestionowana.

Sąd dał wiarę zeznaniom powódki oraz zeznaniom reprezentującego pozwaną jednostkę dowódcy M. K.. Są one logiczne, spójne, przekonywujące i nie budzą wątpliwości w świetle doświadczenia życiowego, a ponadto korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w rozpoznawanej sprawie.

Sąd oddalił wniosek pełnomocnika powódki o przesłuchanie w charakterze świadka T. M. na okoliczność przyczyn sprzeczności pomiędzy dwiema własnymi pisemnymi opiniami prawnymi wydanymi sprawie nagrody jubileuszowej powódki za 40 lat pracy, okoliczność czy radca prawny dostał rozkaz – polecenie wydania negatywnej opinii w sprawie z uwagi na jego nieprzydatność dla stwierdzenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy i jako

wniosek zmierzający do przewlekłości postępowania (k. 165- protokół rozprawy z dnia 11 marca 2013 r.). Podkreślić należy, iż spór w niniejszej sprawie był w istocie sporem co do prawa.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo J. S. o wypłatę nagrody nie zasługiwało na uwzględnienie.

Bezspornym między stronami jest, że powódka pracowała w pozwanej jednostce wojskowej – (...)i że jej umowa o pracę rozwiązana została na mocy porozumienia o rozwiązaniu umowy o pracę z dniem 1 czerwca 2008 roku w związku z przejściem powódki na emeryturę. Bezspornym jest także treść obowiązującego wówczas w zakładzie pracy Ponadzakładowego Układu Zbiorowego oraz to, że zgodnie z jego ustaleniami powódce nie przysługiwało wówczas prawo do nagrody jubileuszowej. Bezspornym jest, że w związku z rozwiązaniem przez powódkę w dniu 1 czerwca 2008 roku stosunku pracy na mocy porozumienia stron w trybie art. 30 par. 1 pkt 1 k.p. w związku z przejściem na wcześniejszą emeryturą, powódka otrzymała odprawę emerytalną oraz odprawę pieniężną w wysokości 6 miesięcznego wynagrodzenia zgodnie z art. 48 Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy (rozkaz dzienny Dowódcy (...) płk mgr inż.M. K.– k. 19 część C akt osobowych powódki). Staż pracy powódki w chwili rozwiązania stosunku pracy na dzień 1 czerwca 2008 r. wynosił 37 lat i 1 dzień.

Powódka w dniu 2 czerwca 2008 roku nawiązała stosunek pracy z poprzednim pracodawcą pozostając na emeryturze na 0,5, a następnie na 0,6 etatu. Rozwiązując umowę o pracę z dnia 2 czerwca 2008 roku, powódka zgłosiła przełożonemu wniosek o wypłatę nagrody jubileuszowej, przynależnej pracownikom, którzy przepracowali w jednostce 40 lat lub, w razie ustania stosunku pracy w związku z przejściem pracownika na emeryturę, pracownikom, którym brakuje do nabycia prawa do nagrody jubileuszowej mniej niż 12 miesięcy.

Powódka w niniejszej sprawie podniosła, iż stosunek pracy wiążący strony niniejszego postępowania ustał w dniu 30 września 2010 roku związku z przejściem powódki na emeryturę. Wskazać należy, że umowa o pracę została zawarta z powódką w dniu 2 czerwca 2008 roku, a zatem kiedy otrzymywała ona już świadczenia emerytalne. W sprawie o zasądzenie odprawy emerytalnej Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 października 2007 r. w sprawie III PK 40/07 stwierdził, że sformułowanie "przejście na emeryturę" oznacza zamianę statusu pracownika lub pracownika-emeryta na status wyłącznie emeryta. Następuje ono zawsze i tylko przez rozwiązanie stosunku pracy. Dopóki bowiem trwa stosunek pracy, osoba pobierająca emeryturę nie przestaje być pracownikiem. Pogląd, że pracownik, który pracuje jednocześnie pobierając świadczenie emerytalne przechodzi na emeryturę dopiero po rozwiązaniu stosunku pracy pod warunkiem zachowania ciągłości zatrudnienia wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 maja 2003 roku (I PK 223/02), w którym stwierdza, że zachowanie prowadzące do ustania stosunku pracy w związku z nabyciem wymienionych uprawnień (emerytalnych) musi przybrać formę prawną rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy, określoną w przepisach prawa prac. Żadna ze stron nie zakwestionowała okoliczności, że powódka z dniem 1 czerwca 2008 roku rozwiązała umowę o pracę aby przejść na emeryturę. Podkreślenia wymaga fakt, że powódka otrzymała wówczas odprawę emerytalną oraz odprawę pieniężną w wysokości 6 miesięcznego wynagrodzenia zgodnie z art. 48 Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy (rozkaz dzienny Dowódcy(...)płk mgr inż. M. K.– k. 19 część C akt osobowych powódki). Wobec powyższego, Sąd podziela argumentację pozwanego i przychyliła się do poglądu, że nagroda jubileuszowa powódce nie przysługuje, albowiem w chwili przejścia na emeryturę nie spełniała ona przesłanek niezbędnych do przyznania jej nagrody na 12 miesięcy przed osiągnięciem wieku uprawniającego ją do jej uzyskania, w chwili natomiast rozwiązania stosunku pracy w dniu 30 września 2010 roku powódka nie osiągnęła wymaganego do przyznania nagrody stażu pracy.

Powódka podniosła, że adnotację „zgoda” na piśmie z wnioskiem o rozwiązanie umowy o pracę oraz wypłatę jej nagrody jubileuszowej odczytała jako zgodę na wypłatę jej nagrody jubileuszowej. Adnotacja ta jest jednak zbyt ogólnikowa, aby mogła samodzielnie stanowić podstawę roszczenia powódki. Ponadto wskazać należy, że powódka w piśmie swoim nie poinformowała przełożonego, że już pobiera świadczenie emerytalne, miał więc on prawo nie wiedzieć, że nagroda powódce nie przysługuje. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 maja 1965 roku (I Pr 152/65) przyznanie pracownikowi na skutek mylnego rozumienia przepisów prawnych wyższej grupy uposażenia

niż ta, do której nabył uprawnienie, nie może stwarzać dla niego żadnego uprawnienia. Zasada ta dotyczy zwłaszcza sytuacji, gdy podstawę prawną przyznania wyższej grupy określa bezpośrednio przepis prawny. W tym zatem wypadku źródłem nabycia uprawnienia jest przepis prawny i zdarzenie warunkujące powstanie uprawnienia, a nie samo oświadczenie pracodawcy. Oświadczenie to ma charakter tylko stwierdzający nabycie uprawnienia wynikające z przepisów prawnych, i dlatego też w wypadku, gdy jest ono wynikiem błędnej interpretacji przepisów, nie może wywołać skutków prawnych. Nie ulega wątpliwości, że w niniejszej sprawie zgoda przełożonego na przyznanie powódce nagrody nie miała charakteru kształtującego, lecz jedynie stwierdzający jej prawo. Zgoda taka nie może być samodzielną podstawą dochodzenia prawa w sytuacji, gdy zgodnie z zapisami ponadzakładowego układu zbiorowego prawo do nagrody powódce nie przysługiwało.

Reasumując powyższe rozważania, Sąd doszedł do przekonania, iż zgodnie z postanowieniami obowiązującego w firmie układu ponadzakładowego powódce w chwili rozwiązania umowy o pracę w związku z przejściem na wcześniejszą emeryturą w dniu 1 czerwca 2008 roku nie przysługiwało prawo do nagrody jubileuszowej, gdyż powódka miała staż pracy 37 lat i 1 dzień, zaś stosunek pracy w dniu 30 września 2010 r. rozwiązał się bez związku przejścia pracownika na emeryturę.

O kosztach procesu orzeczono mając na względzie treść art. 98 k.p.c. oraz art. 102 k.p.c., zgodnie z którym w wypadkach szczególnych uzasadnionych Sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej kosztami w ogóle. Przepis ten daje sądom pewną swobodę przy rozstrzygnięciu o zwrocie kosztów procesu.

Należy tu zwrócić uwagę na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 1974 r., II CZ 223/73, LEX nr 7379 zgodnie, z którym zastosowanie przez sąd art. 102 k.p.c. powinno być oceniane w całości okoliczności, które by uzasadniały odstępstwo od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu. Do kręgu tych okoliczności należy zaliczyć zarówno fakty związane z samym przebiegiem procesu, jak i fakty leżące na zewnątrz procesu zwłaszcza dotyczące stanu majątkowego (sytuacji życiowej). Okoliczności te powinny być oceniane przede wszystkim z uwzględnieniem zasad współzycia społecznego.

W ocenie Sądu Rejonowego to właśnie przede wszystkim względem na sytuację powódki, która przepracowała u pozwanego 39 lat i 4 miesiące przez przyzmat zasad współzycia społecznego nakazał Sądowi obciążenie powódki kosztami zastępstwa procesowego w wysokości jedynie 60,00 złotych.

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.